

Strzał przez okno.

Śledzi każdy jej ruch. Nagle padł strzał... Leśniczyna ugodzona śmiertelnie w pierś padła na ziemię. Zabójca sam oddał się w ręce władz sprawiedliwości.

(in-m) W okolicy Mińska Litewskiego rozegrał się krwawy dramat małżeński. Leśniczy Józef L. oddawna podejrywał swoją żonę, że nie dochowuje mu wierności. Pomiedzy małżeństwem przyschodziło nieraz do scen burzliwych, przyzem służba słyszała nieraz, jak pan ich wołał:

— Już ja cię przyłapię!...

Pewnego dnia pan L. oświadczył swej małżonce, że wyjeżdża na kilka dni. Był to wyjazd sfingowany, stary a niezawodny środek do odkrycia prawdy dla zazdrosnych mężów. Nie zawiódł i tym razem.

Leśniczyna przekonana, że mąż znajduje się daleko, zaprosiła swego kochanka Jana P., chcąc z nim przepędzić kilka uroczych godzin.

Po sutej wiecezry pani L. zaczęła rozścielać łóżko, nie przeczuwając, że pod oknem stoi mąż

Patryotyczny czyn kancelistów małopolskich.

Lwów (PAT). Krajowy Związek kancelaryjnych urzędników administracyjnych małopolskich powziął następującą uchwałę: Urzędnicy kancelaryjni władz administracyjnych, świadomi jako Polacy ważności swego zadania około budowy administracji państwa polskiego, ofiarują gotowość bezpłatnej pracy 2-godzinnej dla dobra państwa ponad obowiązkowy czas urzędowania.

Kandydatury na wojewodów małopolskich.

Warszawa (Tel. wł. M.) Z powodu pogłoszek prasowych o oczekiwanych mianowaniach p. Skarbka, Tarnawskiego, Tetmajera i Cieńskiego na wojewodów małopolskich, otrzymałem ze źródła, uchodzącego za dobrze poinformowane, następujące wyjaśnienie: Sprawa podziału Małopolski na województwa nie jest jeszcze tak daleko posunięta, aby kandydatury na województwa były już aktualne. Należy podkreślić, że z rozmaitych przyczyn powyższe kandydatury nie mogą uchodzić za kandydatury oficjalne.

Jeszcze w niewoli

Legioniści Piłsudskiego zatrzymani w obozach jeńców we Francyi!

Kraków, 8 stycznia

(?) Leżą przed nami dwa listy jeńca, rodem z Krakowa, jeńca, który już od 13-tu miesięcy — rzecz do prawdy nie podobna, a jednak prawdziwa — przebywa wraz z innymi jeńcami Polakami, tak z Galicji, jak z Poznańskiego, w obozie jeńców w Abbeville, to jest w zaprzyjaźnionym z nami Francji.

Zółcią przepojone są słowa tych listów, opisujących w krótkości, zgodnie z surowymi instrukcjami, warunki pobytu w niewoli.

„Za bramą obozu bez eskorty wyjść nam nie wolno — skarży się ów żołnierz. — Jak wam opowiem to wierzyć nie będziecie. A co do pieniędzy, to tylko tyle wiem, że istnieją podobne na świecie, ale w obozie to każdy goły, jak święty turecki. Żal serce ścisła, że tak marnie cenią się mężczy. Nie wiem, jak tam was informują o naszym losie. Czy wam mówią, że jesteśmy tu na wolności? Cieszę się, że chociaż zdrow jestem, bo może przecież kiedyś wrócę. Kiedyż nas odtransportują do Polski i czyja w tem wina: Niemców, czy Polaków? Tak to za moją poniewierkę i cierpienia ojczyzna się odpłaca. Zdaje się, że nigdy się nie przyznam, iż byłem legionistą!...

W innym liście tenże jeńca N. 4150, nazwiskiem Gawin Ignacy, który po rozwiązaniu legionów został siłą wcielony do batalionów austriackich na froncie wschodnim i dostał się następnie do niewoli, rzuca bólem i upokorzeniem brzemienne pytanie: „dlaczego nas Polska nie ściga. Kiedy wszystkie narody swoich jeńców już pościgały?”

I my zapytujemy: dlaczego?

Że bowiem w obozach jeńców we Francji przetrzymywani są jeszcze jeńcy niemieccy jest to rzecz zrozumiała, gdyż zatrzymują ich tam względy traktatowe. Jeńcy jednak narodowości polskiej z chwilą — już dawno minioną — uznania niepodległości Polski winni być przecież wydeleni z pośród Niemców i Austriaków i wróceniu niepodległej i zjednoczonej, a zaprzyjaźnionej z Francją Polsce.

Obowiązkiem jest rządu polskiego i jego przedstawicielstwa paryskiego zająć się co rychlej sprawą pozostających jeszcze w francuskich obozach jeńców Polaków, aby mogli co rychlej wrócić do kraju.

Spodziewamy się, że rząd to uczyni z pełnym i rychłym skutkiem.

Tryumfalny wjazd dowódców polskich do Dyneburga. Rozpaczliwy opór bolszewików i kontrataki krwawo zgniecione.

Wilno (PAT). Po świetnym przygotowaniu strategicznym i taktycznym wojska nasze atakiem brawurowym zdobyły twierdzę i miasto Dyneburg, łamiąc krwawy opór bolszewików, którzy starali się utrzymać sytuację przy pomocy wprowadzonych silnych rezerw. Dnia 3 stycznia po południu pierwsze oddziały dywizji legionowej wkroczyły do Dyneburga, którego liczna przed wojną ludność spadła do liczby 6000 mieszkańców. Z chwilą wejścia oddziałów polskich zapadł w mieście spokój i ład. Nastrój mieszkańców radosny. Główny dowódca frontu litewsko-białoruskiego generał Szeptycki, kierujący osobiście z pozycji czołowej operacjami, przybył do Dyneburga wraz z generałem Rydzem-Śmigłym i sztabem, przejechawszy przez zamkniętą Dźwinę saniami. Wśród bogatego łupu wojennego zasługuje na wyszczególnienie liczny łobor kolejowy oraz kilka baterii armat. Wojska bolszewickie kompletnie rozbite, uciekają w popłochu, ścigane akcją naszej artylerji i piechoty. Wojska litewskie nawiązały kontakt z armią naszą. Dzięki niezmordowanej pracy wojsk naszych, ożywionych zapałem patryotycznym, sprawa nawiązania szeregu połączeń posuwa się

szybko naprzód. Linia telefoniczna między Dyneburgiem a Rygą już naprawiona.

Warszawa. (PAT). Komunikat sztabu generalnego wojsk polskich z dnia 7 b. m.: Front litewsko-białoruski: **Bolszewicy postanowili byli bronić Dyneburga za wszelką cenę i tylko bohaterkiej postawie wojsk naszych i litewskich, stanowczości i zdolności dowództwa przypisać należy tak pomyślny wynik tej operacji dla nas.** Zwłaszcza podnieść należy brawurę i bohaterstwo naszych pułków piechoty, które bez przerwy napotykając rozpaczliwy opór przeciwnika, łamały go każdorazowo z bagnietem w ręku. Szczególnie odznaczyły się I i V pułk legionów. Obecnie rozpaczliwe kontrataki bolszewickie, prowadzone przy pomocy świeżo przywiezionych wojsk na Wyszkę i Dubno, rozbiły się o opór naszych oddziałów. Na południe od Połocka oddziały nasze dokonały śmiałego wypadu rozbijając placówki nieprzyjacielskie pod Karpenicami i biorąc kilkunastu jeńców. Na reszcie frontu ożywiona działalność wywiadowcza. Front wołyński: Wzmoczone wywiady.

Pełniący obowiązki szefa sztabu generalnego Haller generał-podporucznik.

40 milionów fałszywych funtów szterlingów.

Londyn. (BK). „Times” dowiaduje się z Nowego Jorku, że aresztowani bolszewicy mieli zamiar wywołać ogólne zamieszanie i panikę finansową w Ameryce. Mianowicie chcieli oni puścić w obieg 40 milionów fałszywych funtów szterlingów. Departament sprawiedliwości ogłosił

wczoraj, że 2907 komunistów zostało aresztowanych i będą deportowani. Aresztowania trwają dalej. Wczoraj aresztowano tutaj głównego pomocnika agenta sowieckiego Martensa, osobistego przyjaciela Trockiego i odstawiono go do Ellis Island.

Siedziba Wilhelma zagrożona powodzią.

Haga. (PAT) Wskutek silnego wezbrania Renu zagraża wylw zamkowi Amerongen, obecnej siedzibie ekscesarza Wilhelma. W celu wstrzymania wezbranych wód sypią pospiesznie groble

około zamku. Jeżeli poziom wody podniesie się o kilka centymetrów, sale parterowe zamku zostaną zalane.

Proces przeciw Wilhelmowi ostatniemu — na okręcie wojennym!

Kopenhaga (Tel. wł.) Według informacji Daily Express w kołach rządowych angielskich pojawił się projekt, aby proces przeciw Wilhelmowi odbywał się na pokładzie okrętu wojennego.

W razie gdyby projekt ten doszedł do skutku, wyznaczonoby na ten cel okręt wojenny „Queen Elisabeth”.

Plebiscytowa komisja koalicyjna informuje się o stosunkach od... Niemców.

Kraków, 8 stycznia.

Korespondent paryski „Kuryera Warszawskiego” p. Kucharzewski nadsyła kilka charakterystycznych szczegółów, na które rząd polski powinien jak najrychlej zwrócić swą uwagę, jeżeli Polska nie ma być narażoną na ciężkie ciosy na terenach plebiscytowych. P. Kucharzewski pisze m. i.

Od nas w wielkiej mierze zależy, czy Śląsk Górny, Warmia i Mazury powrócą do Polski.

A nim to nastąpi, od nas też w wysokim stopniu zależy, czy Śląsk administrowany przez międzynarodową komisję, użyje Polsce trochę olepta i światła.

Na tem polu dużo, bardzo dużo jest do działania. Pod adresem odnośnym władz śląskich zapytanie: Czy jesteście przygotowani?

Nie będzie to chyba sensacyjną rewelacją, jeżeli powiem, że ludzie wojskowi, czy cywilni, którym powierzona będzie administracja plebiscytowych dzielnic, mało, bardzo mało wiedzą o Polsce.

Widziałem się na przykład wczoraj z japońskim oficerem, który, przyłączony do właściwej misji, wyjedzie wkrótce do Kwidzyny. Ten żółty sfinks nie tylko nie mówi (rzecz oczywista!) ani słowa po polsku, lecz nie zna również języka francuskiego, widać natomiast biegle niemieckim.

Zastałem go w hotelu, rozpakowującego ogromną skrzynię książek i broszur:

— Przygotowuję się do mej misji — rzekł mi — sprowadziłem sobie całą bibliotekę... z Berlina.

Otóż wskazanem by było — jak sądzę — ażeby oficerowie ententy mogli nauczyć się też czegoś... z Warszawy.

Lepiej, Bogu dzięki, przedstawia się sytuacja na Górnym Śląsku. Tam władza zwierzchnia spoczywa w ręku francuskiego generała, który również podczas całego okresu plebiscytowego rozciągać będzie opiekę dyplomatyczną nad ludnością śląską.

Jak Lloyd George postawił na Focha i... wygrał!

Paryż, 7 stycznia.

(?) W ostatnim numerze czasopisma „Lectur pour tous”, Foch, marszałek Francji pisze co następuje:

„10-go kwietnia 1918 r., zaledwie po upływie tygodnia od chwili, kiedy objąłem komendę nad wojskami sprzymierzonymi, przyjąłem w głównej kwatery Lloyd George’a.

Angielski prezydent ministrów wtedy zapytał: — Na kogo mam stawiać, na pana, czy na Ludendorffa?

„Odpowiedziałem mu bez wahania:

— Możesz pan spokojnie stawiać na mnie, a wygrasz na pewno.

„Lloyd George, o ile mogłem zauważyć, był

trochę zaskoczony moją pewnością siebie, wobec czego przedstawiłem mu powody takiego stanu rzeczy.

— Ludendorff — powiedziałem — zmuszony jest w każdym razie mnie atakować, podczas gdy ja w obecnej chwili potrzebuję stę tylko bronić. Później spróbujemy coś lepszego przedsięwziąć, teraz jednak wystarczy, jeżeli zatrzymamy pochód nieprzyjaciela. Te dwa zadania są bezwzględnie łatwiejsze, aniżeli zadanie Ludendorffa, mam przeto znacznie lepsze perspektywy, aniżeli Ludendorff. Dlatego mówię panu — stawiaj pan na mnie.

„Lloyd George usłuchał mojej rady. Zagrał, stawiając na mnie i — wygrał.

Chwila bieżąca.

Kalendarzyk.

Św. Seweryna

Wschód słońca 7:40

Zachód słońca 3:52

Długość dnia 8:15

TEATR IM. JUL. SŁOWACKIEGO

Czwartek: „Nina” L. Kampa.

TEATR „BAGATELA”.

Czwartek: „Czy jest co do ocenia”.

TEATR POWSZECHNY.

Czwartek: „Podjazd nieprzyjacielski”.

OPERETKA W NOWOŚCIACH.

Czwartek: „Cnotliwa Zuzanna”.

Lekka zwyczajka marek.

Na wczorajszej giełdzie krakowskiej nastąpiła lekka zwyczajka marek. Za 100 M ofiarowano 110 K, żądano 120 K; zawierano transakcje po 112 do 113 i pół.

Powodem tej zwyczajki (ostatnio stała marka mniej więcej al pari z koroną) są prawdopodobnie wiadomości warszawskie, że bank Rzeszy niemieckiej zamierza przyjmować w niedługim już czasie marki „beselerowskie” na równi z markami niemieckimi.

Konsul angielski w Małopolsce.

Konsulem angielskim na Małopolskę mianowany został J. J. Whithead, znany przemysłowiec naftowy, mający tereny w Galicji wschodniej.

Pan Whithead, dzięki długiemu pobytowi w naszym kraju i związkom rodzinnym (żonaty jest z Polką) odnosi się do narodu naszego z dużą sympatią. Sympatii tej dał dowód z początkiem wojny, zgłaszając się jako ochotnik do Legionów. Władze austriackie uniemożliwiły mu jako „wrogiemu poddanemu”, wstąpienie do naszych formacji bojowych. Wyjechawszy do Anglii, rozwinął p. Whithead, wraz ze swą małżonką, niezwykle ożywioną działalność humanitarną na rzecz naszych rodaków, tam przebywających.

Nowo mianowany konsul brytyjski opuścił już Anglię i przybył w dniu wczorajszym do Gdańska, skąd drogą na Warszawę udaje się do Lwowa. Do Lwowa przybędzie dnia 10 b. m.

Nie wolno nosić rogatywek!

O nowym gwałcie niemieckim donosi „Dziennik Gdański” z Kowalewa na Pomorzu:

Miasto nasze cieszy się osobliwą opieką Grenzschutzu. Nie jest to przypadkiem, lecz skutkiem kreciej roboty agitatorów przeciwpolskich, obywatelstwu polskiemu zresztą dobrze znanych. Po kilkakrotnych aresztowaniach obywateli naszych, po rozwiązaniu wiecu za pomocą ręcznych granatów, nastąpiła walka reprezentantów militarizmu pruskiego z dziewczętami naszymi.

Panienci nasze pokupywały sobie w tym roku czapeczki aksamitne, przepominające formą — o zgrozo! — rogatywki. Oczywiście, oczy Grenzschutzu podobnego widoku znieść nie mogą, zdejmują więc pannom owe czapki i zabierają je z sobą.

List otwarty grona literatów w sprawie poety Sterna.

Grono literatów, z p. Stefanem Żeromskim, ogłosiło list otwarty, w którym pisze:

Dnia 11 grudnia r. z., na rozkaz prokuratora wileńskiego został aresztowany i osadzony prewencyjnie w więzieniu poeta p. Arnold Stern, w którego wierszu, odczytanym na wieczorze literackim w Wilnie, władze dopatrzyły się bluźnierstwa.

Niżej podpisani w imię sprawiedliwości stwierdzają, jako literaci, że wiersz, o którym mowa, nie zawierał cech bluźnierstwa i że tylko wskutek pewnej niezręczności formy stał się przyczyną bolesnego nieporozumienia.

63-letnia rocznica urodzin Wilsona.

(1.) Prezydent Wilson obchodził w tych dniach 63-letnią rocznicę swych urodzin. Ze względu na stan zdrowia obchodził ją zupełnie cicho, w gronie najbliższej rodziny. Jak donoszą dzienniki amerykańskie, zdrowie Wilsona poprawia się z dnia na dzień; większą część dnia przepędza on w fotelu na kółkach, lub też przechadza się powoli po pokoju, oparty na lasce. Zdaniem prasy, Wilson zajmie się wkrótce czynnie sprawami państwowymi.

Cztery godziny pod łóżkiem.

Onegdaj około godz. 11 w nocy, p. Józef Kaczyński, zamieszkały przy ul. Marszałkowskiej w Warszawie, udając się na spoczynek, położył

się na łóżku z drucianą siatką. Naraz poczuł, że coś się opiera pod łóżkiem, a jednocześnie usłyszał szmer. Na alarm nadbiegli wszyscy domownicy i wyciągnęli z pod łóżka złodziejaszka, 17-letniego Nachmana Zele, który ze strachu trząsł się, jak liść osiki. Złodziej, spłoszony przez domowników, ukrył się pod łóżkiem i przesiedział, względnie przeleżał tam aż 4 godziny. Oddano go do aresztów.

Monstrualna profanacja na cmentarzu.

(1.) W okolicy Nicy, na Riwierze francuskiej, jakiś niewiadomego nazwiska szaleniec dopuścił się ohydnej profanacji grobu zmarłej w ostatnich dniach grudnia ub. roku p. Magdaleny Cotto. Otworzył on trumnę, a wyjąwszy z niej ciało, rzucił je na pastwę płomieni. Człowiek, który dokonał owej zbrodni, musiał być najprawdopodobniej chorym szaleńcem. Śledztwo jest w toku.

Z powodu zamknięcia gazowni m. i unieruchomienia skutkiem tego drukarskich maszyn do składania, zmuszeni byliśmy wydać numer dzisiejszy „Gońca Krak.” w zmniejszonych rozmiarach.

Z teatru im. J. Słowackiego. Dziś po raz dwunasty „Nina” L. Kampa. „Tartufo” Moliera powtórzone będzie jutro, 9 bm., po raz czwarty.

W sobotę, 10 bm., rozpoczynają się występy St. Wysockiej, w „Elektrze” Hoffmannsthal’a i w „Sędziach” Wyspiańskiego. Należy nadmienić, że „Elektra” jest pierwszym utworem z literatury niemieckiej grany za obecną Dyrekcję Teatru im. J. Słowackiego.

Z teatru „Bagateli”. Dzisiejsza premiera w „Bagateli” ubawi serdecznie wszystkich szukających w okresie karnawałowym wrażeń lekkich i wesołych. „Czy jest co do ocenia” otrzyma na scenie Bagateli bardzo staranną a nawet efektowną wystawę, a przytem dobrą obsadę. Wykonawcami będą pp. Dąbrowska, w roli teściowej, Czajkowska, Bruczowa (jako kochanka), Skalska, Harkus i Szreniawa — oraz pp. Czarnowski (zarazem reżyser świetnej krotchwilii), Brzeski, Orzechowski, Trzywdar, Kaliciński, Bystrzyński i Marecki. „Czy jest co do ocenia” powtórzone będzie w piątek a następnie w sobotę i niedzielę.

W najbliższej sobotniej popołudniówce dla dzieci i młodzieży przemówi ze sceny „Bagateli” p. Zofia Rogoszówna, znakomita autorka dziełek dla młodzieży, niepospolita znawczyni dziecięcej duszy.

„Wesoła wdówka” w Nowościach. Atrakcyjną sezonu stała się zapowiedź wystawienia najznakomitej operetki Fr. Lehara „Wesołej wdówki”. Próby, które już od dłuższego czasu odbywają się pod reżyserią J. Solnickiego, rokuja tej operetce rekordowe powodzenie.

Rolę Danila odwarza ulubieniec krakowskiej publiczności J. Solnicki, który w tej kreacji święcił niebywałe tryumfy na scenie teatru lwowskiego. Doskonałą partnerką jest T. Wandyczowa. Barwność nowych czarnogórskich kostymów i dekoracji oraz efektów świetlnych, złoży się na efektowną całość sobotniej premiery.

Rozdział cukru białego. Celem rozdziału zakupionej przez Gminę cukru białego dla dalszej sprzedaży dla mieszkańców miasta Magistrat wywa kupców rejonowych, konsumy bezpośrednio aprowizowane i zakłady zbiorowego pożywania, aby po asygnowaniu na pobór tego cukru zgłosili się w Miejskim Biurze aprowizacyjnym w dnach 8, 9 i 10 stycznia br. Cukier powyższy wydawać się będzie konsumentom na legitymacje po 300 gramów na osobę. Dzień rozpoczęcia sprzedaży i cena będą osobno ogłoszone.

(m-m) Ratujmy „Pogotowie Ratunkowe”. Zbiórka urządzona na cele „Pogotowia Ratunkowego” przyniosła wprawdzie dwadzieścia kilka tysięcy, ale oczywiście że ta kwota nie może zapewnić bytu instytucji. O konieczności istnienia „Pogotowia”, nikogo chyba przekonywać nie trzeba, a jednak „Pogotowie Ratunkowe” liczy tylko 500 członków... Nie też dziwnego, że w takich warunkach „Pogotowie” znajduje się w sytuacji bardzo trudnej, którą rozwikłać może jedynie liczne zapisywanie się na członków tej nieodzownej dla społeczeństwa instytucji.

(j) Szopki krakowskie. Nie możemy się w tym roku skarżyć na zaniedbywanie tradycji „szopek” i „jasełek”. Począwszy od nocy Sylwestrowej ciągle słyszy się o różnego rodzaju jasekowych przedstawieniach. W noc Sylwestrową zaprezentował poeta Stanisław Stwora w „Jamie Michałkowej” tradycyjną szopkę z Herodem, pasterzami, śmiercią i dyablem... W święto Trzech Króli ukazała się w „Bagateli” szopka al

w której przesunęły się figurki całego szeregu postaci ze świata politycznego... Artyści teatru im. Słowackiego odtworzą w sobotę na tle stylowej szopki „Marynetki krakowskie“, wśród których Krakowianie rozpoznają swoich wielu dobrych znajomych.

Ponadto w dniu wczorajszym młodzież akademicka urządziła oryginalną zbiórkę „na Bratnią Pomoc“ „z gwiazdą“ po kawiarniach i śpiewając

na nutę kolendową piosnki o nędzy akademików, którym pozbawiona funduszy „Bratnia Pomoc“ spieszyć z pomocą nie może.

Podobno projektowane są jeszcze inne „szopki“, co oburzyło wielce zawodowych krakowskich „szopkarzy“, którzy co roku zbierali plon obfity. Krowoderskie, zwierzynieckie i inne zuchy oburzają się gwałtownie, że im niepowołana konkurencja „psuje interes“.

Zamknięcie gazowni miejskiej.

Opieszałość zarządu gazowni przyczyną tej nowej katastrofy!

(T) Jak już wczoraj donosiliśmy od kilku dni wisiała na miejską gazownią groźba zupełnego zamknięcia. Wczoraj o 5 popołudniu wyprężono ostatnią grudkę węgla i produkoye gazu wstrzymano aż do nadejścia nowego zapasu węgla. Wszelki ruch przemysłowy posługujący się świetlonym gazem został nagle wstrzymany w naszym mieście. Ulice oświetlane lampami gazowymi utonęły wczorajszego wieczora w ciemności, a ponury nastrój zwiększała jeszcze mgła, która wieczorem opadła na miasto.

Winą tej katastrofy ponosi w pierwszym rzędzie zarząd gazowni miejskiej, który z dziwną lekkomyślnością zaniedbał nagromadzenia zapasów węgla, ewentualnie postarania się o odnośnych czynników o stały a niecierpliwie utrudniony i systematyczny przydział węgla.

Przecież gazownia miejska jest jednym z głównych motorów przemysłu w naszym mieście, i lekceważenie sobie tego czynnika i rozdawcy światła i opalania jest godne ostrego napiętnowania. Wprawdzie zarządca gazowni p. Seifert tłumaczy się, że kolej która zabrała miastu w tych dniach 1800 ton węgla pruskiego (jedynie zdającego do produkowania gazu) mimo przyrzeczenia nie zwróciła ani jednego wagonu i gazownia nagle znalazła się w kłopotcie, ale to nie jest jeszcze dostatecznym argumentem. Wypadek taki mógł być przez zarząd przewidziany i mo-

gły być natychmiast podjęte środki zaradcze a nie oglądanie się na ostatnią chwilę i dopuszczenia do katastrofy pociągającej za sobą groźne skutki.

Rada miasta winna energicznie zażądać od p. Seiferta zdania sprawy z tej opieszałości i w katagoryczny sposób żądać by w przyszłości podobne „katastrofy“ jak najrzadziej się powtarzały.

Dziś będzie gaz!

Jak w ostatniej chwili nam komunikują, wczoraj wieczorem nadszedł do gazowni mały transport węgla t. z. „pruskiego“ który wystarczy zaledwie na 24 godzin.

Dziś o 7 rano gazownia pocnie produkować gaz. W razie gdyby do 24 godzin nie nadszedł nowy transport węgla, gazownia znów zostanie zamkniętą.

Jak nam donoszą z miasta brak gazu dał się także dotkliwie uczuć gospodarstwu domowemu, które posługują się światłem i kuchenkami gazowymi.

Przy sporadycznym braku węgla i nafty, to pozbawienie gazu jest dla wielu rodzin w naszym mieście wprost olbrzymią katastrofą.

Mamy nadzieję, że zarząd miasta weźmie pod uwagę te nieprzewidziane w skutkach braki naszej ludności i postara się energicznie o natychmiastowe naprawienie złego.

Rzeźnicy krakowscy demonstrują przeciw magistrackiemu cennikowi.

Zamknięcie sklepów masarskich.

(T) Dnia wczorajszego rzeźnicy krakowscy urządzili demonstrację przeciw cenom, które wreszcie magistrat ośmielił się oznaczyć na mięso i wyroby masarskie. Dotychczas prawie w każdym sklepie i jatce rzeźnik pobierał „swoje“ ceny. Naturalnie zdzierstwo kwitło niemożliwie, a Kraków stał się najdroższym miastem w całej Polsce.

Dziś do ogólnego „chaosu“ krakowskiego przyczynił się jeszcze ten niemy strajk masarski.

Ciekawi jesteśmy, jak Magistrat wybrnie z tej awantury. Poniżej podajemy cennik mięsa, ustalany przez Magistrat.

Cena mięsa i tłuszczów. Magistrat zwraca uwagę, że przy sprzedaży mięsa i tłuszczów obowiązują dotąd ceny zgłoszone w Magistracie przez cech rzeźników i masarzy w dniu 19 listopada 1919 r. Ceny te są obowiązujące: Mięso wołowe wszelkiego rodzaju z wyjątkiem polędwicy za 1 kg — 24 K, polędwiea 32 K. Mięso wieprzowe i kiełbasa surowa za 1 kg 26 K; słonina, bil i sadło 38 K, smalec 44 K. Cielęcina 24 K za 1 kg, baranina 20 K za 1 kg. Dokładka nie może przekraczać 25 proc. ogólnej wagi kupionego mięsa. Podane ceny odnoszą się do mięsa pierwszej jakości.

Cywilni lat 36, nie mogą się żenić bez pozwolenia.

Oficjalne rozporządzenie. — Burzliwe sceny w urzędach parafialnych. — Protesty adeptów do stanu małżeńskiego.

(I.) Niesłychane zamieszanie w świecie pretendentów do stanu małżeńskiego wywołuje stale okólnik Namiestnictwa lwowskiego, ogłoszony jeszcze w październiku r. ub. a oznajmiający oficjalnie, iż wszyscy mężczyźni stanu cywilnego do lat 36 włącznie zobowiązani są przed ślubem złożyć w urzędzie parafialnym poświadczenie odnośnej władzy politycznej, iż powin-

ności wojskowej uczynili zadość i z tego powodu nie zachodzi żadna przeszkoda do zawarcia związku małżeńskiego. Okólnik głosi wyraźnie, że zezwolenie władz wojskowych nie jest w tym wypadku wystarczające.

Dwa zasadnicze motywy skłoniły organa rządowe do wydania powyższego zarządzenia: oto chodzi o utrzymywanie w ewidencji wszyscy-

kich obowiązków do służby wojskowej i o kontrolę nad tymi, którzy niezbyt marsowo usposobieni, obmyślają wszelkie możliwe sposoby, aby tylko uwolnić się od spełnienia tego obowiązku. Drugim zaś motywem, to względy oszczędnościowe, użycie budżetowi państwa, przeciążonemu całą masą zasiłków, jakie pobierają żony i nieletnie dzieci wojskowych.

Rzecz prosta, argumenty owe, doniosłe dla państwa, nie znajdują zbyt wielkiego zrozumienia u wszystkich tych, którzy poculi „powołanie“ do stanu małżeńskiego, a rozporządzenie oficjalne staje się niejednokrotnie powodem burzliwych scen tak w naszych urzędach parafialnych, jak i w kancelarii zboru ewangelickiego oraz w urzędzie rabinackim.

I tak w jednym z urzędów parafialnych byłem świadkiem następującej sceny:

Przychodzi młody człowiek i głosem energicznym oświadcza urzędującemu księdzu:

— Chcę dać na zapowiedzi.

— Ano dobrze, odpowiada kapłan, ale czy ma pan pozwolenie?

— Jestem pełnoletni, odpowiada buńczucznie młodzieniec i nie potrzebuję pozwolenstwa rodziców.

— Nie o rodzicielskie pozwolenie tu chodzi, lecz musi pan przedłożyć poświadczenie Namiestnictwa lwowskiego, iż wypełniłeś powinność wojskową.

— Ależ to straszne! Mam więc w tym celu jechać do Lwowa? Taka podróż! Co za koszt!

— To zbyt ciężkie. Musi pan wnieść podanie do Wydziału Va (dla spraw wojskowych) w magistracie, oni odeślą to do Lwowa, a ja dopiero po otrzymaniu odnośnego dokumentu, będę mógł dać panu ślub.

— Ależ księżo proboszczu, to niemożliwe! Przecież to może trwać miesiącami, ja nie mogę czekać! Narzeczona moja jest chora... czas nagli... ja muszę zaraz brać ślub.

— Nie panu na to nie poradzę. Nie żyjemy w państwie bolszewickim i do rozporządzeń urzędowych stosować się musimy.

— Więc dziś i ożenić się spokojnie nie można? Przecież to może fatalnie wpłynąć na kwestję moralności publicznej! Coraz mniej się żenić będą, coraz mniej będzie dzieci!

Dalszy potok słów oburzenia kandydata do jarzma małżeńskiego przerywa raz jeszcze cierpliwy, spokojny głos księdza:

— Na to niema rady, mój panie, ja jestem w tym wypadku tylko urzędnikiem i muszę spełniać mój obowiązek.

Odchodzącego z oburzeniem młodzieńca obzuwa tryumfującym wejrzeniem w siedziwym wieku gospodarz wiejski, który również przyszedł dać na zapowiedzi wraz ze swą 50-letnią „oblubienicą“ i z przymileniem szepce do niej:

— My ta nijakich zezwoleń nie potrzebujemy!

TELEGRAMY

Chrzest szeta angielskiej misji w Pradze.

Wiedeń (Tel. wł.) Jak donosi „Reichspost“ z Pragi, kierownik angielskiej wojskowej misji w Pradze pułkownik Coulson przeszedł na katolicyzm. Chrzest Coulsona odbył się uroczystość we wilią Bożego Narodzenia, w kaplicy arcybiskupiej, w obecności delegata papieskiego oraz angielskiego posła. Chrztu dokonał ks. arcybiskup dr. Kordacz.

Proklamowanie kościoła narodowego w Czechach.

Cieszyn (Tel. wł.) Klerikalne pismo czeskie „Cech“ donosi, że na 8 b. m. zwołany został zjazd księży reformistów z całego państwa czesko-słowackiego. Na zjeździe tym ma być proklamowane utworzenie czeskiego kościoła narodowego i temsamem oderwanie się od Rzymu.

Prezes związku banków o unifikacji waluty.

Warszawa (tel. M.). Prezes Związku banków, p. St. Tartłowski, oświadczył w rozmowie z dziennikarzami, że przy unifikacji waluty zamiana na marki musi być dokonana po parytecie przedwojennym, t. j. po 85 fenigów za koronę. — Wprawdzie kurs ten byłby niższym od obecnego kursu giełdowego, ale stwierdzić trzeba, że kurs korony nie jest następstwem podniesienia wartości korony, lecz skutkiem spadku marki.

STARZY!!!

MŁODZI!!!

DZIECI!!!

POWINNI ZOBACZYĆ

ECCE HOMO

największe arcydzieło świata, którego cudowne wrażenia utkwiają każdemu głęboko w pamięci przez całe życie.

W KINOTEATRZE „SZTUKA“ — HOTEL SASKI, Św. JANA 6.

UWAGA: Widowisko to ilustrowane jest śpiewem najznakomitszych wokalistów polskich i solistów opery oraz muzyką orkiestralną.

